

Nr 335.

Av herrar **Dahlgren** och **Senander**, *angående rätt för idrottsmän, som deltaga i olympiader och landskamper i fri idrott, att av statsmedel erhålla ersättning för förlorad arbetsförtjänst.*

Sverige har sedan lång tid tillbaka, trots sin egenskap av mindre nation, alltid vid olympiader, landskamper och andra internationella idrottstävlingar hävdad sig som en framstående idrottsnation. Härav har vårt land haft stora fördelar. Sverige har blivit internationellt känt och vunnit ett gott anseende i andra länder, vilket givetvis i sin mån bidragit till att öka dess internationella betydelse även i andra avseenden. Det är också uppenbart, att de idrottsliga framgångarna utomlands stimulerat till ett ständigt ökat intresse för svenska folkets fysiska fostran. Vidare bör det erinras om att den överväldigande delen av det svenska folket med det starkaste intresse följer landets insatser i de internationella tävlingarna och med stolthet inregistrerar framgångarna.

Det är otvivelaktigt de svenska idrottsmännens minutiösa träning och ambition som skapat möjlighet för Sverige att hävda sig i den hårda internationella konkurrensen. Det stora flertalet av de idrottsmän, som representera Sveriges färger utomlands, äro män med relativt små inkomster. Då nu gällande amatörbestämmelser äro synnerligen restriktiva och bland annat icke medge ersättning för mistad arbetsförtjänst vid deltagande i olympiader och landskamper, betyder detta mycket kännbara offer för dem som utsetts till dylika tävlingar. Alldeles speciellt gäller detta om de idrottsmän som äro familjeförsörjare och helt beroende av sin arbetsinkomst. Detta kan tänkas leda till att framstående idrottsmän av ekonomiska skäl hindras deltaga.

Enligt vår mening bör staten, så länge de nuvarande restriktiva amatörbestämmelserna bestå, direkt ersätta de idrottsmän som deltaga i olympiader samt landskamper i fri idrott vad de förlora i arbetsförtjänst. En dylik form för ersättning torde icke stå i strid med nu gällande amatörbestämmelser.

Med hänvisning till ovanstående få vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer, att förslag i ovan nämnt syfte förelägges den nu samlade riksdagen.

Stockholm i januari 1948.

Gunnar Dahlgren.

K. Senander.